

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania S. .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 26 września 2005 r., sygn. akt VII Ua .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są: 1) wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienie dotyczące rozkładu ciężaru dowodu jest nieadekwatne do okoliczności sprawy i nie wymaga jej kasacyjnego rozstrzygnięcia, ani wykładni Sądu Najwyższego. Autor skargi koncentruje się na wywodach dotyczących sprawy odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego z tej przyczyny, że w okresie objętym zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym jego niezdolność do pracy z powodu choroby, wnioskodawca nadal prowadził działalność gospodarczą. Sąd Okręgowy odstąpił od przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, gdyż wnioskodawca, mimo dwukrotnego wezwania, uniemożliwił Sądowi uzyskanie dokumentacji lekarskiej, przed ewentualnym, dopuszczeniem dowodu z opinii biegłych lekarzy. Przepis art. 3 k.p.c., w jego brzmieniu nadanym już ustawą z 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 189) stanowi, że „strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawić dowody.” Powinność ta jest niezależna od „rozkładu ciężaru dowodu.” W postępowaniu apelacyjnym – na mocy art. 391 k.p.c. – przepisy dotyczące postępowania dowodowego stosuje się odpowiednio. Odpowiednie zastosowanie art. 6 k.c. o rozkładzie ciężaru dowodu oznacza, że ponieważ to ubezpieczony wnosił apelację od niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, to na nim spoczywał ciężar udowodnienia zasadności podniesionych przez niego zarzutów apelacyjnych. Skoro w toku postępowania apelacyjnego zachowywał się biernie, to powinien liczyć się ze skutkami procesowymi, w tym z dokonaniem niekorzystnych dla siebie ustaleń. Na ujemne konsekwencje zaniechania, polegającego na zignorowaniu wezwań Sądu dotyczących jego dokumentacji lekarskiej, powinien być zwrócić uwagę ubezpieczonemu reprezentujący go zawodowy pełnomocnik. Wnoszący skargę nie wykazał rozbieżności w orzecznictwie, ani jej oczywistej zasadności, w sprawie nie zaistniała też nieważność postępowania, więc w świetle powołanego wyżej art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie było przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i dlatego na jego podstawie oraz na podstawie § 2 tego przepisu Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.